

VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJĒTIES!

LENINA KAROĢS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta

Nr. 56 (5595)

Sestdien, 1987. gada 9. maijā

Maksā 3 kap.

Nemirstīgs ir padomju cilvēka, karavīra un darba darītāja, varondarbs Lielajā Tēvijas karā. Mēs nolīcām galvas, pieminēdami tos cilvēkus, kas krita par sociālistiskās Tēvzemes godu un brīvību, atdeva dzīvību par pasaules izglābsanu no fašistiskā mēra.

(No PSKP CK Aicinājuma padomju tautai sakarā ar Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. gadadienu)

9
MAY



Dārgie biedri!

Ilgi un skarbi mūsu tautai bija četri kara gadi, grūts bija ceļš uz Uzvaru. Un tad pienāca tā gaišā maija diena, kad padomju karavīri, padomju cilvēki varēja teikt: «Ienaidnieks sakauts!».

Padomju tauta, tās varonīgie Bruņotie Spēki pilnīgi sagrāva fašistisko Vāciju, nosargāja Dzimtenes brīvību un neatkarību, nesa brīvību Eiropas tautām. Fašisma sagrāve, kara pabeigšana ar uzvaru kļuva par lūzuma brīdi, par notikumu ar pasaulvēsturisku nozīmi, kas izglābtajai cilvēcei pavēra jaunus sociālā progresu ceļus, perspektīvu nodibināt taisnīgu un stabili mieru uz planētas.

Sajā dienā Māte Dzimtene godina vīrišķību, drošsirdību un varonību, kuru parādīja tās dēli un meitas, ikviens, kas ar ieroci rokās līdz galam izpildīja savu patriota pienākumu, kuri darija visu, lai pienāktu Uzvaras pavasaris.

Priecīgus svētkus, dārgie varoņi — frontinieki, partizāni, pagrīdnieki! Slava jūsu kara varondarbam, ko veicāt Dzimtenes vārdā, cīnoties par dzīvību uz Zemes!

Ar cieņu un godu arī turpmāk nesiet cildeno Lielā Tēvijas kara dalībnieka vārdu, kas ir dārgs visiem padomju cilvēkiem!

Bezgalīga ir cieņa un pateicība, ko padomju tauta veltī kara un darba veterāniem. Jums, biedri, mūsu zemei ir jāpateicas par Uzvaru, un tā nekad neaizmirsīs to, ko jūs veicāt toreiz kauju laukos un vēlāk nepieredzēti spraigā atjaunošanas darbā. Jūs ar savu dzīvi esat pāraugs dedzīgai Dzimtenes mīlestībai, PSRS tautu draudzībai, konkrētos darbos, ikvienai cilvēka tieksmei visiem spēkiem sekmēt dīzēno komunisma celtniecības plānu īstenošanu.

Padomju jaunieši — karavīri ar vislielāko atbildības izjūtu apzinīgi pilda savu internacionālo pienākumu Afganistānā. Ceļamaizei līdzī viņi paņēmuši jūsu kara dzīves padomu bagāzu un pieredzi.

Jūsu slavenais veikums audzina aizvien jaunas padomju cilvēku paaudzes, kas no tā mācās vīrišķību, drošsirdību un izturību, bezgalīgu uzticību komunistiskajiem ideāliem, gatavību visu pārvarēt, visu uzveikt, kad uz to aicina Dzimtene.

LATVIJAS KP PREIĻU RAJONA KOMITEJA,
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU
PADOMES IZPILDKOMITEJA

ATKALREDZĒŠANĀS

Viņi šeit jau bija. 1944. gadā, kad forsēja Dubnu un atbrīvoja pilsētu no vācu okupantiem. Tad viņi bija jauni. Daudzi jaunieši palika. Palika Līvānos. Mūžīgi. Viņu piemiņu glabā bijušie cīņu biedri — sirmie kara veterāni. To glabā pateicīgie līvānieši.

Sogad Uzvaras svētkus viņi svin Līvānos, un pilsētā tie ir Vīrišķības svētki. Līvānieši redz sirsmos kara veterānus un ieklausās viņu stāstījumos. Bijušie cīnītāji redz jaunu pilsētu.

Vecums un jaunība: dialektiska likumsakarība. Kara veterāni godam izpildīja savu pienākumu un tagad vada vīrišķības stundas skolās. Kā to, piemēram, dara Volgogradas apgabalā Ivans Ni-

konnikovs. Un viņam ir ko teikt arī Līvānos, jo šeit dzīvo viņa drauga un cīņu biedra Vladimira Gobas radinieki.

Mūžīgo jaunības trauksmi cauri gadu desmitiem ir iznesusi komjaunatnes veterānu padomes locekle Marija Cernova. Ar Latviju viņai saistās medmāsu darbs kara hospitālī Ilūkstē. Lai neatkārtotos kara šausmas, viņa aktīvi piedalās Miera fonda darbā Sverdlovskas apgabalā.

No Komi APSR Pečoriem ieradušies Aleksandrs Petrovs un Grigorijs Pustaševs.

Darba sparū nav zaudējis Vladimirs Baklaga. Viņš vēl aizvien strādā par atslēdznieku autotransporta uzņēmumā Omskā.

Vecos cīnītājus vieno veterānu padomes priekšsēdētājs Ivans Koniuhovs. Pateicoties viņa uzņēmībai un enerģijai, bijušie kauju biedri atkal ir kopā. Un rosīgi piedalās jaunatnes militāri patriotiskajā audzināšanā. Labākais tā apliecinājums — Siktivkars sarkano izlūku līdzdalība šajos Uzvaras svētkos.

Maijs un Miers soļo pa mūsu zemi. Pa uzpostu, zaļo un jauno Līvānu ielām soļo sirmie kara veterāni. Soļo, lai tiktos ar savu jaunību. Ar mūsu piemiņu.

V. ROMANOVSKIS

(Citus materiālus par Nevelas vārdā nosaukto, ar Sarkanā Kara ordeni apbalvoto 28. strēlnieku divīziju lasiet laikraksta 2. un 3. lappusē.)

Pārskats

par lauku darbiem
rajona saimniecībās
līdz š. g. 8. maijam
(procentos)
(pēc RARA dispečerlenesta
ziņām)

Saimniecība	Iesēts vasarāju	Iesēts graudaugu	Iesēts saknāugu	Iesēts linu
Lenina	60	89	100	38
«Sarkanā ausma»	70	89	78	—
Dzeržinska	65	75	112	41
«Vārkava»	59	79	78	21
«Dubna»	58	69	58	59
K. Marksa	70	81	98	68
«Krasnij Oktjabrj»	75	86	93	32
Suvorova	53	69	24	27
Raiņa	68	87	104	28
«Nākotne»	57	67	85	51
«Zelta vārpa»	44	46	81	—
«Rīts»	61	75	88	—
Oškalna	63	81	41	12
«Dzintars»	34	45	x	x
Kirova	45	58	100	26
M. Gorkija	65	66	91	63
«Silukalns»	54	64	90	29
Aglonas p. s.	53	72	73	—
Rudzātu p. s.	57	62	44	—
Rušonas p. s.	54	61	100	—
RAJONĀ	58	70	76	33

Piezīme:

«—» — nav plānā; «x» — nav ziņu.

Štraujos pavasara lauku darbu tempus nedaudz piebremzējuši ne visai labvēlīgie laika apstākļi. Taču situācija pagaidām ir apmierinoša — iesēts par 7 procentiem vairāk vasarāju un par 9 procentiem vairāk graudaugu nekā tajā pat laikā pērn. Gausāki šobrīd esam vienīgi linu un saknāugu sējā. Paškritiski jāatzīst, ka kavējamies vēl arī ar kartupeļu stādīšanu. Šo darbu ir uzsākušas tikai astoņas kartupeļaudzētājas saimniecības.

Ziemāji pašlaik sasnieguši cērošanas beigu un stiebrošanas sākuma fāzi. Nekavējoties jāveic visu ziemāju (it īpaši kviešu) apstrāde ar herbicīdiem pret nezālēm. Reizē ieteicams lietot pretvēldres preparātus.

Nedrīkst kavēties arī ar sējumu otrreizēju mēslošanu ar slāpekli, kas dodams KAS vai arī birstošo slāpekļa minerālmēslu veidā.

30. aprīlī visos rajona kolhozos un padomju saimniecībās ieradās rajona agrorūpnieciskās apvienības pārstāvji, kuri pārbaudīja augu aizsardzības tehnikas gatavību sezonai. Pārbaudē tika konstatēts, ka daudzas saimniecības nebija sakārtojušas miglotājus un smidzinātājus. Neizdarības nekavējoties jālikvidē. Ikvienā saimniecībā jau ir jābūt izveidotam speciālam augu aizsardzības posmam, kurā būtu apvienoti vismaz divi vai trīs miglotāji.

J. KIVLENIKS,
RARA galvenais agronoms



ATTELĀ: (no kreisās) kara veterāni G. Pustaševs, V. Baklaga, M. Cernova, I. Koniuhovs, A. Petrovs, I. Nikonikovs.

Laimīgu ceļu, „Jaunais Ceļš“!

Preses dienas priekšvakarā kļā nāca aģrofirms «Krasnij Oktjabrj» daudzrtirāžas avīzes pirmais numurs. Tas ir notikums, kurš interesē ne tikai aģrofirms ļaudis, bet arī pārējos rajona iedzīvotājus. Uz sākot pārkārtošanos un saimnieciskā mehānisma būtisku un revolucionāru atjaunināšanu, Preiļu vairāku rūpniecības uzņēmumu un kolhoza «Krasnij Oktjabrj» kolektīvi apvienojās spēcīgā agrorūpnieciskajā

kompleksā un kērās pie izvērztā uzdevumu praktiskās īstenošanas. Nav jāatgādina, cik ļoti svarīga loma šajos apstākļos ir atklātībai. Uz to pilnā mērā tiek aicināti arī daudzrtirāžas laikraksta «Jaunais Ceļš» žurnālisti. Viņi noteikti centīsies strādāt tā, lai laikrakstam būtu sava seja, viņi izstrādās un ievieš pēc iespējas optimālākas rubrikas, kas atbildīs pārkārtošanās garam un mērķim. Pirmais

laikraksta numurs liecina, ka «Jaunais Ceļš» mums stāstīs par pašām aktuālākajām šīs dienas problēmām. Par problēmām, kuras pašlaik risina aģrofirms kolektīvi. Laikraksts «Jaunais Ceļš» iznāks reizi nedēļā četras lappuses. To iespējz Daugavpils tipogrāfijā. Laikraksta «Lenina Karogs» kolektīvs no visas sirds novēl saviem kolēģiem panākumus radošajā darbā. Laimīgu ceļu, «Jaunais Ceļš»!

Sajās dienās Līvānos pulcējās Neveļas vārdā nosauktās, ar Sarkanā Karoga ordeni apbalvotās 28. strēlnieku divīzijas bijušie cīnītāji. Notika divīzijas veterānu kārtējais salidojums. Šī divīzija piedalījās mūsu rajona un Līvānu atbrīvošanā no vācu fašistiskajiem okupantiem. Materiālu kopojumā šodien iepazīstinām ar divīzijas noieto kauju ceļu, publicējām tās veterānu atmiņas par aizvadītajām kaujām pret hitleriešiem 1944. gada jūlija beigās.

Neveļas vārdā nosauktā 28. strēlnieku divīzija

Lielā Tēvijas kara gados slavenā kļuva daudzas Sarkanās Armijas karaspēka daļas un apakšvienības. Goda vietu to vidū ieņem arī 28. divīzija, kuras rindās cīnījās karavīri no Komi APSR, Arhangeļskas un Vologdas apgabaliem. Divīzijas formēšanas laikā apmēram puse personālsastāva bija karavīri no Komi APSR.

Saskaņā ar Arhangeļskas kara apgabala pavēli divīziju formēja Arhangeļskas apgabala Kotlasas rajonā no 1941. gada 23. decembra līdz 1942. gada 6. aprīlim. No 6. līdz 20. aprīlim divīziju pa dzelzceļu pārvietoja uz Kalīņinas apgabala Andreapoles pilsētas rajonu, kur to iekļāva Kalīņinas frontes 39. armijas sastāvā.

No 1942. gada 19. maija līdz 1943. gada 20. oktobrim divīzija cīnījās Kalīņinas frontes 3. triecienarmijas sastāvā. Pēc tam tika

izveidotas vairākas Baltijas frontes. 28. divīziju iekļāva 2. Baltijas frontes sastāvā. No 1943. gada 7. novembra līdz 1945. gada 29. martam divīzija tika iekļauta 2. Baltijas frontes 3. un 4. triecienarmijā, 6. un 10. gvardes armijā un 22. armijas sastāvā.

No 1945. gada 1. līdz 22. aprīlim divīzija bija 22. armijas sastāvā, bet no 1945. gada 23. aprīļa līdz 9. maijam — Augstākās Virspavēlniecības rezervē (22. armijas 100. strēlnieku korpusa sastāvā).

Tādējādi Lielā Tēvijas kara gados 28. divīzija cīnījās daudzu armiju sastāvos un nogāja slaveno kauju ceļu no Arhangeļskas apgabala līdz Rumānijai.

Divīzijas kodols, tās mobilitātes spēks vienmēr bija komunisti un komjaunieši. Divīzijas formēšanas laikā viņi bija apmēram trīs tūkstoši. Turpmāk par-

tiņas un komjaunatnes organizāciju rindās nemīgti papildinājās no kaujas apstākļos vislabāk sevi parādījušo karavīru un komandieru vidus.

Par varonību, kas parādīta, atbrīvojot no vācu fašistiskajiem okupantiem Pleskavas apgabala Velikije Luku rajona apdzīvotās vietas, divīzija 1943. gada janvārī saņēma Augstākās Virspavēlniecības pateicību.

1943. gada 7. oktobrī par Neveļas pilsētas atbrīvošanu 28. divīzijai piešķīra Neveļas nosaukumu un tā saņēma Augstākās Virspavēlniecības otrā pateicību.

Par sekmīgu kaujas darbību, atvairot ienaidnieka uzbrukumus pie Pleskavas apgabala Neveļas rajona Somino sādžas, par vīrišķību, varonību un pašalīdzību 1943. gada 10. decembrī 3. triecienarmijas Kara padome 28. divīzijas cīnītājiem izteica pateicību.

1944. gada 4. jūlijā par Baltkrīviņas PSR Polockas pilsētas atbrīvošanu divīzija saņēma Augstākās Virspavēlniecības trešo pateicību.

Par Latvijas PSR Daugavpils un Līvānu pilsētu atbrīvošanu, par priekšzīmīgu 4. triecienarmijas pavēlniecības uzdevumu izpildi un parādīto vīrišķību un varonību ar PSRS Augstākās Padomes Prezidija 1944. gada 9. augusta dekrētu divīzija tika apbalvota ar Sarkanā Karoga ordeni.

Kaujās par Līvāniem izcēlās viss 28. divīzijas mazskaitlīgais sastāvs (pēc PSRS Aizsardzības ministrijas arhīva ziņām divīzijā toreiz bija tikai 3820 cilvēki).

88., 144. un 235. strēlnieku pulku un 112. artilērijas pulka daļas, kā arī speciālās apakšvienības ar lielām grūtībām atbrīvoja tagadējo Daugavpils un Preiļu rajonu apdzīvotās vietas. Hitlerieši sīvi pretojās, bieži nepietika munīcijas un pārtikas. Tomēr līdz nāvei nogurušie padomju karavīri izturēja grūtības

un pieveica ienaidnieku, trieca to prom no Latvijas zemes.

Ceturta Augstākās Virspavēlniecības pateicība divīzijai tika izteikta par teicamu kaujas darbību, atbrīvojot Daugavpili un Līvānus.

Uzvaras dienu 28. divīzijas karavīri sagaidīja Rumānijas galvaspilsētā Bukarestē.



Rietumu Dvīnu jeb Daugavu par liktenupī pamatoti uzskata gan krievi, gan baltkrievi, gan latvieši. Lielā Tēvijas kara gados upes krastos cīnījās arī Neveļas 28. strēlnieku divīzija: atbrīvoja seno Polocku, tad Daugavpili, Līvānus...

ATTELA: skats uz mūsu tautu liktenupī no Polockas vēsturiskā centra (no pakalna, kur uzbūvēta slavenā Sofijas katedrāle).

K. PRIEDISA foto

Zem ienaidnieka uguns

1944. gada jūlijā sākās smagas kaujas par Daugavpils atbrīvošanu. 4. triecienarmijas 100. strēlnieku korpusa 28. strēlnieku divīzijai, kura pārgāja uzbrukuma, nācās pārvarēt pretinieka iepriekš sagatavoto aizsardzības līniju. Hitlerieši izrādīja niknu pretestību visā tās garumā.

24. jūlijā mūsu divīzija saņēma pavēli pārraut vāciešu aizsardzības līniju austrumos no Malinavas un iziet uz dzelzceļa Daugavpils — Rēzekne — Zilumi stacijas rajonā. Turpinot uzbrukumu rietumu virzienā, bija paredzēts ieņemt dzelzceļa un šosejas iecirkņus pie Liksnas stacijas, sasniegt Daugavu un tādējādi nogriezt hitleriešiem atkāpšanās ceļu.

28. strēlnieku divīziju komandēja pulkvedis Vasilij Fjodorovs. Saņēmis divīzijas komandiera pavēli, mūsu 88. strēlnieku pulks 25. jūlijā agrā rītā, pārvarējis ienaidnieka nikno pretošanos, ar 2. strēlnieku bataljona spēkiem ieņēma Kleckus. Šim bataljonam bija piekomandēta mūsu sakaru nodaļa. Tās sastāvā bija trīs sakarnieki un divi radisti, nodaļu komandēja seržants Vasilij Lebedeņcs. Mūsu uzdevums bija nodrošināt pastāvīgus radio un telefona sakarus starp pulka štābu un bataljona štābu. Nodaļa virzījās uz priekšu kopā ar uzbrūkošo avangarda bataljonu un atkarībā no situācijas uzturēja ar pulka štābu sakarus vai nu pa vadiem vai pa radio.

Pēc spēcīgas artilērijas un mīnmetēju uguns hitlerieši bieži metās pretuzbrukumos. Sevišķi smagi mums klājās, kad vācieši ar lieliem spēkiem pārgāja pretuzbrukumā pret bataljonu pie ūdiniekiem. Tur mūs visus viegli ievainoja, taču sakarus ar pulku mēs nodrošinājām. Zem pretinieka uguns neskatāmās reizes likvidējām sakaru līniju. Pārārumus. Tika ievainots nodaļas komandieris. Tad sakaru rotas komandieris vecākais leitnants Mihailovs pavēlēja nodaļas komandēšanu uzņemties man un būt par uzbrukuma virziena sakaru priekšnieku. Līnija tika pārrauta gandrīz vai katru minūti, un mēs, komunisti, zem pretinieka uguns devāmies likvidēt bojāumus. Un sakari darbojās! Radisti seržanti Gilevs un Titovs, kad sakaru līnija tika pārrauta, ātri nodibināja ar pulku radiosaka-

rus un precīzi nodeva pavēlniecības komandas un rīkojumus.

Kara gados 88. strēlnieku pulka sakaru rotu komandēja vairāki virsnieki. Taču vislabāk atceros pēdējo komandieri — kapteini Konstantīnu Mihailovu. (Viņš bija no Vologdas). Kara laikā viņš nogāja ceļu no ierindas sarkanarmieša līdz kapteinim, no ierindas kaujinieka līdz rotas komandierim. Kapteini Mihailovu neaizmirsīšu nekad. Kā lai aizmirst, ja viņš mani vairākas reizes ieteica apbalvošanai, deva rekomendāciju iestādei partijā, bet kara beigās nosūtīja mani mācīties uz Gorkijas 2. tankistu skolu, kur arī sagādāja Uzvaru.

Taču — atgriezīsimies 1944. gadā.

Jūlija beigās mūsu apakšvienība atbrīvoja Daugavpils apriņķa apdzīvotās vietas Malinava, Zaļumi, Suti, Ūginiki, Klecki, Vabole, Liksna un ieņēma augstieni 117,8. Mūs apšāuda ienaidnieka iznīcinātāji no neliela augstuma. To ložmetēju uguns kavēja virzīšanos uz priekšu un pulka komandiera pavēles izpildi. Lēni, tomēr virzījāmies uz priekšu pa Daugavas labo krastu. Arvien tuvāk nelielai pilsētiņai — Līvāniem.

Rotas komandieris K. Mihailovs gāja kopā ar mums, stāstīja, cik skaista bija dzīve pirms kara, noskaidroja kareivju turpmākajām cīņām, palīdzēja sakarniekiem stumt pajūgu ar smagajiem sakaru līdzekļiem. Atpūtas brīdī viņš pavēlēja staršinai Makarovam (dzimis Komi APSR), izsniegt rotai sausīnus un ātri sagatavot pusdienas, bet vecākajam radistam Gilevam apmaiņā rādīja baterijas. Saskaņā ar pulka štāba priekšnieka pavēli uzbrukuma kaujās radiosakariem bija jādarbojas augu diennakti.

Vārdū sakot, gan rotas komandieris Konstantīns Mihailovs, gan vada komandieris Nikolajs Caruks bija prasīgi, ar stingru gribasspēku apveltīti cilvēki. Visās situācijās viņi prata rast kopēju valodu ar kareivjiem, vienmēr pienēma pareizus lēmumus. Kad bija nepieciešams, viņi palīdzēja bataljonu sakarniekiem vai pulka izlūkkiem. Par šādu gādību rotas karavīri vienmēr bija gatavi izpildīt lebkuru kaujas uzdevumu.

Divīzijas pavēlniecība abus virsniekus apbalvoja ar Sarkanās Zvaigznes ordeniem un medaļām.

Uzbrukums turpinājās. Mūsu karaspēka daļas un speciālās apakšvienības atbrīvoja tagadējā Preiļu rajona apdzīvotās vietas. Kaujas par tām nebija vieglas. Hitleriešu lielkalibra ložmetēju uguns spieda mūsu karavīrus pie zemes, pastiprinātās vācu aviācijas uzlidojumi, te pa labi, te

pa kreisi «lemaurojās» fašistu sešstobru mīnmetēji.

Kad pienāca 100. strēlnieku korpusa galvenie spēki, uzbrukums atjaunojās. 88., 144. un 235. pulku daļas ar uguni atbalstīja ar Sarkanā Karoga ordeni apbalvotais 112. artilērijas pulks. Naktī uz 1. augustu mūsu karavīri forsēja Dubnu, ieņēma hitleriešu nocietinājumus un atbrīvoja Līvānus, saņemot gūstā vāciešus un iegūstot lielas trofejas.

Pilsētas teritorijā pirmās iegāja 88. strēlnieku pulka (komandieris majors F. Uļjankins), apakšvienības. Pēc tam — 144. strēlnieku pulka (komandieris P. Golenkovs), 235. pulka (komandieris pulkvedis Z. Komarovs) un ar Sarkanā Karoga ordeni apbalvotā 112. artilērijas pulka (komandieris pulkvedis J. Veršuta) daļas.

Deviņas diennaktis Neveļas vārdā nosauktā 28. strēlnieku divīzija izcīnīja smagas kaujas pret vācu fašistiskajiem okupantiem. Ar kaujām nogājām 80 kilometrus un atbrīvojām daudzas tagadējo Daugavpils un Preiļu rajonu apdzīvotās vietas. Kaujā par Līvānu atbrīvošanu krita mani pulka biedri Grigorijis Zujevs, Mihailis Ivanovs, Jakovs Kovalenko, Aleksandrs Kostjugovs, Tihons Nagornuks, Nazars Stojakovskis, Vladimirs Usinins un citi.

Pateicīgā Tēvzeme nekad neaizmirsīs viņu vārdus un varoņdarbus. Mūžīga slava viņiem!

I. KOŅUHOVS,

88. strēlnieku pulka sakaru rotas bijušais sakarnieks, tagad ar Sarkanā Karoga ordeni apbalvotās Neveļas vārdā nosauktās 28. strēlnieku divīzijas veterānu padomes priekšsēdētājs



I. Konuhovs 1945. gadā.

Daugavpils un Līvānu atbrīvošana

Mūsu 3. triecienarmijas avangarda daļas 1944. gada jūlija otrajā pusē forsēja Zilupi, ieņēma placdarmu tās rietumu krastā un iegāja toreiz jaunās Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas teritorijā.

Hitleriešu pavēlniecība visiem spēkiem centās nepieļaut padomju karaspēka ieiešanu Baltijā, jo tā sedza ceļu uz Austrumprūsiju. Turklāt Baltija fašistiem bija svarīga iezīvēlu un pārtikas bāze. Ik dienas, aplaupot Latvijas darbaudis, ienaidnieks uz Vācijas sūtīja desmitiem vagonu ar pārtiku un iezīvēlām. Baltijas jūra bija fašistiskās Vācijas flotes bāze. Tāpēc hitlerieši darīja visu, lai noturētos Baltijā.

Sākās asinainas cīņas ar ienaidnieku Latvijas teritorijā.

28. divīzija saņēma korpusa komandiera pavēli 24. jūlijā līdz plkst. 8.00 ieņemt izejas pozīcijas 200. un 21. gvardes strēlnieku divīziju saskares vietā, sākt uzbrukumu, pārraut pretinieka aizsardzības līniju austrumos no Malinavas un ieņemt dzelzceļu Daugavpils — Rēzekne pie stacijas Bernaki — Zilumi. Turpinot uzbrukumu rietumu virzienā, divīzijai pie Liksnas stacijas bija jāieņem Daugavpils — Rīgas šoseja un dzelzceļa posms, lai tādējādi nogrieztu hitleriešiem atkāpšanās ceļu. Lai izpildītu šo uzdevumu, divīzijai 18 — 20 stundu laikā vajadzēja ieņemt ienaidnieka teritoriju 20 kilometru dziļumā un naktī uz 25. jūliju uzbrukt Liksnas stacijai.

Pēc 15 minūšu ilgās artilērijas sagatavošanas uguns divīzija pārgāja uzbrukumā. Pirmajā ešelona virzijā 235. pulks (komandieris pulkvedis Z. Komarovs) un 144. pulks (komandieris pulkvedis P. Golenkovs), otrajā — 88. strēlnieku pulks (komandieris majors F. Uļjankins). Pirmā ešelona pulku apakšvienības strauji uzbrūkot, pārrāva ienaidnieka aizsardzību. Hitlerieši, apūkuši no padomju karaspēka trieciena, nespēja noturēt Malinavu. Pat ienaidnieka aviācijas uzlidojums neaizkavēja mūsu karavīru virzīšanos uz priekšu. Vini turpināja eraut fašistus rietumos, no Malinavas.

Lai apturētu mūsu uzbrukumu un atgūtu zaudētās pozīcijas, hitlerieši, attapušies no padomju karaspēka negaidītā trieciena, sāka pretuzbrukumu 144. pulka flangam. Sākās nikna kauja. Vā-

cu pretuzbrukuma atvairīšanā lielu ieguldījumu deva 56. atsevišķā prettanku artilērijas divīziona artilēristi. Būdami uzbrūkošo daļu rindās, viņi tieši tēmūmā iznīcināja fašistu uguns-līdzekļus un kājniekus.

Pārvarot ienaidnieka nikno pretošanos, divīzijas pulki 24. jūlija otrajā pusē ieņēma dzelzceļa Daugavpils — Rēzekne posmu un turpināja uzbrukumu Dubovkas virzienā. Hitlerieši vairākkārt nelielās grupās ar tanku atbalstu devās pretuzbrukumos, apšāuda mūsu karaspēku ar artilēriju un mīnmetējiem, bombardēja no gaisa. Pārvarot vāciešu pretestību, divīzijas pulki iespiedās šaurā frontē tā aizsardzībā, ieņēma Dubovku un izgāja pie Seilezera. 25. jūlija naktī hitlerieši tika padzīti no Liksnas stacijas. Sajās kaujās daudz mūsu karavīru parādīja lielu drosmi un vīrišķību.

Uzbrūkot hitleriešiem no trim pusēm, 144. pulks ieņēma Vaboles staciju. Pirmās kopā ar savu vadu tajā iebruka seržants G. Gnezdikovs. Tika iznīcināti vairāki 10 hitlerieši. Zem ienaidnieka uguns sakarus starp pulka komandpunktu un uzbrūkošajām daļām precīzi nodrošināja I. Vasilčenko. Lielgabala komandieris A. Bajevs kopā ar savu apkalpi iznīcināja divus vācu uguns punktus un izklidināja vādu kājniekus.

Mūsu 88. pulka 2. strēlnieku bataljons (komandieris majors G. Galkins, vietnieks politiskajā darbā kapteinis A. Vojuhins), divu tanku un mīnmetēju baterijas (to komandēju es) atbalstīts, 25. jūlija agrā rītā pēc niknas kaujas izdzina hitleriešus no Kleckiem, bet pirmās bataljons (komandieris A. Amelins, vietnieks politdarbā vecākais leitnants V. Koblovs) uzbruka, lai nosegtu 235. pulka kreiso flangu un atvairītu iespējamu ienaidnieka pretuzbrukumu no Daugavpils puses.

Neskatoties uz iepriekšējās kaujās ciestajiem ievērojamiem zaudējumiem, visu mūsu karavīru noskaņojums bija pacīlāts, viņu kaujas spējas nemazinājās.

Divīzijas komandieris V. Fjodorovs atminās rakstīja: «Līdz 25. jūlija plkst. 11.00 235. strēlnieku pulks, ieņemis šosejas Daugavpils — Rīga posmu, izdzina vāciešus no Zvirnīciem un, izgā-

(Nobeigums 3. lappusē.)

Daugavpils un Līvānu atbrīvošana

(Nopeigums. Sākums 2. lappusē.)

Jūs Daugavas austrumu krastā, turpināja uzbrukumu pa krastu uz ziemeļiem. Ar 41. tanku brigādes, kura bija ieradusies, četru tanku atbalstu pulks iznīcināja pretinieka apakšvienības upes austrumu krastā un ieņēma Kalniškus, tādējādi izpildot izvirzīto uzdevumu.

Hitlerieši sāka sīkās grupās atkāpties, sedzot atiešanu ar artilērijas un mīnmetēju uguni.

4. triecienarmijas pavēlnieks 100. strēlnieku korpusam izvirzīja uzdevumu tālāk attīstīt uzbrukumu ziemeļu virzienā, sadarbojoties ar 5. tanku korpusu. 28. divīzija kaujas uzdevumu saņēma 25. jūlijā apmēram pulksten 16.00. Tai bija pavēlēts uzbrukt virzienā uz Līvāniem un 27. jūlijā, sadarbojoties ar 5. tanku korpusa divām brigādēm, ieņemt Somgolsu. Pozīcijas, kuras aizņēma divīzija, bija pavēlēts nodot 21. gvardes strēlnieku divīzijai. 5. tanku korpusa komandieris man paziņoja, ka tanku brigādes 25. jūlijā līdz plkst.

21.00 ieradīsies Kudeikas rajonā».

25. jūlija vakarā mūsu 28. strēlnieku divīzija (bez tanku un kaimiņu karaspēka daļu atbalsta) ļoti sarežģītos apstākļos, pildot armijas pavēlnieka pavēli, pārgāja uzbrukumā. Attīrot no ieņaidnieka Daugavas labo krastu un dzelzceļa līniju Daugavpils — Rēzekne, nevēlēsi ne vienreiz vien nokļuva sarežģītās situācijās. Smagās kaujas izvērtās par Līvāniem. Pārvarot ieņaidnieka sīvu pretestību, neļaujot tam nostiprināties, izdevīgos aizsardzības punktus, divīzijas daļas ieņēma mežu dienvidos no Kalvāniem. Nākamajā dienā, kad ieradās 41. un 70. tanku brigādes 7 tanki, uzbrukums tika sekmiņi turpināts. Divīzijas pulki ar kaujām ap pusdienas laiku ieņēma apdzīvotās vietas Somgols, Vārkavieši, Aizpurišķi un Buivišķi.

Tomēr hitleriešiem ar organizētu un spēcīgu artilērijas un mīnmetēju uguni un vairākiem pretuzbrukumiem izdevās aptu-

rēt virzīšanos uz priekšu. Nīknaš kaujas šajā robežlīnijā turpinājās līdz 100. strēlnieku korpusa un 5. tanku korpusa galveno spēku pienākšanai. Uzbrukumš atsākās no jauna. Mūsu 28. divīzija joprojām uzbruka korpusa pirmajā ešelonā. Naktī uz 1. augustu tā forsēja Dubnu un atbrīvoja no vācu fašistiskajiem okupantiem Līvānus, gūda ma lielas trofejas un saņemdama gūstekņus.

Kaujās par Līvāniem izcēlās komandieri G. Galkina, P. Borisenko, M. Durniņa, V. Kaļsina, I. Prozorova, V. Bogdanova un citu apakšvienības. Mūsu divīzijas karavīri šajās kaujās cīnījās varonīgi. Daudzi no viņiem krita. 540 karavīri apglabāti Brāļu kapos Līvānos, viņu vidū — arī mans cīņu biedrs, rotaš komandieris kapteinis Ivans Petrovs no 235. strēlnieku pulka.

1. augusta agrā rītā saņēmu ziņu, ka 2. bataljona komandieris Georgijs Galkins un es apbalvoti ar pirmās pakāpes Tēvijas kara ordeniem. Tas ne tikai iepriecināja, bet arī uzlika lielu atbildību, valvoja spēkus turpmākām cīņām pret vācu fašistiskajiem okupantiem.

I. MEZINS,
Neveļas vārdā nosauktās, ar Sarkanā Karoga ordeni apbalvotās 28. strēlnieku divīzijas veterāns



Padomju karavīru Brāļu kapi Līvānos.

J. ZANDES foto

Šāvienu atbalsis Caunēs...

Sis korespondences autore ir pensionāre, bijusī Aglonas internātskolas mācību pārzine VALENTINA GUDĻEVSKA. Lūk, ko viņa stāsta par 1941. — 1942. gada ziemas notikumiem.

Trīs kilometru attālumā no Aglonas stacijas krustojuma, Daugavpils — Rēzeknes šosejas malā stāv veca ēka, ko šejienieši sauc par Caunēm. Ik dienas tai garām brauc automašīnas, paļūgi, steidzas gājēji, taču reti kurš nogriežas un uzkāpj pakalnā, kur atrodas šī celtnē, reti kurš izlasa pie tās piestiprināto piemiņas plāksni, kurā latviešu un krievu valodā rakstīti vārdi: «Vācu okupācijas gados šeit atradās padomju karagūstekņu nometne. 1941. — 1942. gada ziemā fašisti nomocīja šajā nometnē vairāk nekā 200 cilvēkus». Tiesa, tiek organizētas arī speciālas ekskursijas uz šejieni. Lai labāk spētu izprast bargo kara gadu notikumus, šurp grupās nāk skolu audzēkņi, apstājas arī ekskursantu autobusi...

Aizvien vairāk sarūk to cilvēku skaits, kuri vēl glabā atmiņā kara notikumus un atceras fašistu pastrādātās zvērības. Šie cilvēki nevar vienaldzīgi paļūt garām Caunēm, kaut arī pagājuši jau 45 gadi. Daudz kas jau izdzis no atmiņas... Tāpēc arī gribas pastāstīt par notikumiem, kuri 1941. — 1942. gadā risinājās Caunēs, vēlreiz atgādināt cilvēkiem, kas nepazīst kara postu, cik nežēlīgs bija fašisms. Jo ne asinim slācītā zeme, ne Caunu viensēta runāt neprot...

Ir vēls 1941. gada rudens. Bijušajā Aglonas pagastā saimnieko vācu zaldāti un to līdzskrējēji — aizsargi, kuri pūlas ieviest šeit jaunu kārtību. Ar

mierīgajiem iedzīvotājiem viņi jau izrēķinājušies — Aglonā apšauti padomju aktīvistu un komjauniešu, iznīcināti šejienes ebreji, noslepkavoti vairāki simti Daugavpils psihiatriskās slimnīcas slimnieku un bērnu nama bērni.

Pa Daugavpils — Rēzeknes šoseju Leningradas virzienā bez pārtraukuma joņo vācu automašīnas, iet pajūgu karavānas. Vēd vācu armijai kara tehniku un pārtiku. Ātrāk, pēc iespējas ātrāk jāieņem Leningrada. Tuvojas ziema, sāk putenot, un vietējie iedzīvotāji (tai skaitā bērni) vairs nespēj attīrīt ceļus no sniega. Sniega tirāmo mašīnu fašistiem nebija, sniegu nācās tīrīt ar parastajām lāpstām. Fašisti drīz vien atrada «labāku» izeju. Vācieši nedaudz sāveda kārtībā pus-sabrukušās Caunu mājas, aiznagloja logus, aizvāca projām grīdas daļus un krāsnis, iezogojā ēku ar dzelondrātīm. Tad ierīkoja sargpostus un apkurināmas telpas, kurās uzturēties sardzei. Pēc tam no Rēzeknes uz šejieni atveda apmēram 250 bada no-vārdzinātus padomju karagūstekņus. Tieši šeit (Caunēs) sākās šo nelaimīgo cilvēku tālāka mocišana.

Dienā skrandās ģērbtie gūstekņi līdz pilnīgam spēku izsīkumam tīrīja sniegu, bet pēc darba aiz pārmērīga noguruma noslīga uz kailas zemes un gulēja, pat nejutot aukstumu, kāds valdīja «telpu» iekšienē. Reizumis aukstums pieņēma pat līdz mīnus 25 — 30 grādiem. Gūstekņu barības deva bija šāda:

150 gramu pelavu maizes, sapuvušu kāpostu vīra un vārošs ūdens ar saharīnu. Tā tas turpinājās diendienā. Vakaros vāciešiem gribējās izkļaidēties. Viņi uzrāva nogurušos gūstekņus kājās, izdzina pagalmā, nostādīja ierindās un priecīnāja sevi, šaujot «pa mērķiem». Vai fašistiem liela bēda, ja kāds upuris salima sniegā un noasīnoja. Pārējiem karagūstekņiem tika pavēlēts likus lemet turpat izraktajā bedrē, kura stāvēja neaizbērtā līdz pat 1942. gada pavasarim. Bedrē, meta arī tos, kuri mira, no nespēka. Arī tos, kurus sargi no-sita ar šautenī laidnēm tikai tādēļ, ka viņi bija pacēlušies no sniega vietējo iedzīvotāju nomet-to maizes gabaliņu. Arī tos, kuri naktīs nomira no bada un aukstuma.

Un tomēr atradās divi drosminieki, kuri nolēma bēgt. Bet — vai tad tālu var aizbēgt aukstuma izmocīts un spēkus zaudējis cilvēks, ja visapkārt ir dziļš sniegs? Bēgļus nokēra un nošāva gūstekņu ierindās priekšā. Taču šī iebiedēšana fašistiem likās pārāk nenozīmīga. Tādēļ no ierindas izveda un nošāva katru desmito gūstekni.

Šīs mežonīgās orgijas fašisti rīkoja diezgan bieži, un karagūstekņu nometnē kļuva aizvien mazāk. Apmēram četrdesmit dzīvus palikušos aizdzina pa etapu tālāk uz rietumiem, kur viņus gaidīja jaunas mocības. Pēc kara izdevās sameklēt tikai piecus no toreizējiem gūstekņiem.

Ja jums gadās braukt garām Caunu mājām, apstājieties uz uzkāpiet pakalnā. Pat ja jums rokās nav neviena ziedīņa, pakāvējieties brīdī šajā vietā. Pastāviet un padomāji!

Cīnījās mūsu novadā



ģenerālmajora pakāpe. Viņš apbalvots ar divpadsmit ordeniem, tai skaitā ar četriem Ļeņina ordeniem. Pēc kara varonīgais lidotājs trīsreiz ievēlēts par KPFSR Augstākās Padomes deputātu.



Latvijā kara pirmajās dienās tika formēta 27. armija. Tās sastāvā iekļāva Harkovas ar Ļeņina un Sarkanā Karoga ordeņiem apbalvoto 23. strēlnieku divīziju, kura bija izveidojusies jau pilsoņu kara gados. Lielā Tēvijas kara priekšvakarā tā atradās Lietuvā, netālu no Kaunas.

Kara trešajā dienā šīs divīzijas komandēšanu uzņēma ģenerālmajors SERGEJS GEORGIJEVIČS GORJACOVŠ (attēlā). Notika aizstāvēšanās kaujas, arī Preiļu rajonā.

Vēlāk tā kļuva par Harkovas — Vitebskas ar Ļeņina un Sarkanā Karoga ordeņiem apbalvoto 71. gvardes divīziju. Kauju gaitas beidza Latvijā.

Divīzijas komandieris S. Gorjačovs turpināja cīņu ceļus. Viņš kļuva par gvardes ģenerālleitnantu, 35. gvardes strēlnieku korpusa komandieri, ar kaujām aizgāja līdz pat Vīnei. Apbalvots ar desmit padomju, diviem rumāņu un vienu ungāru ordeni.

Pēc kara S. Gorjačovs tika iekļauts rezervē, viņš apmetās uz dzīvi Kijevā. Tur veterāns aktīvi iesaistījās Kara zinātniskās biedrības darbā.

P. FROLOVS,

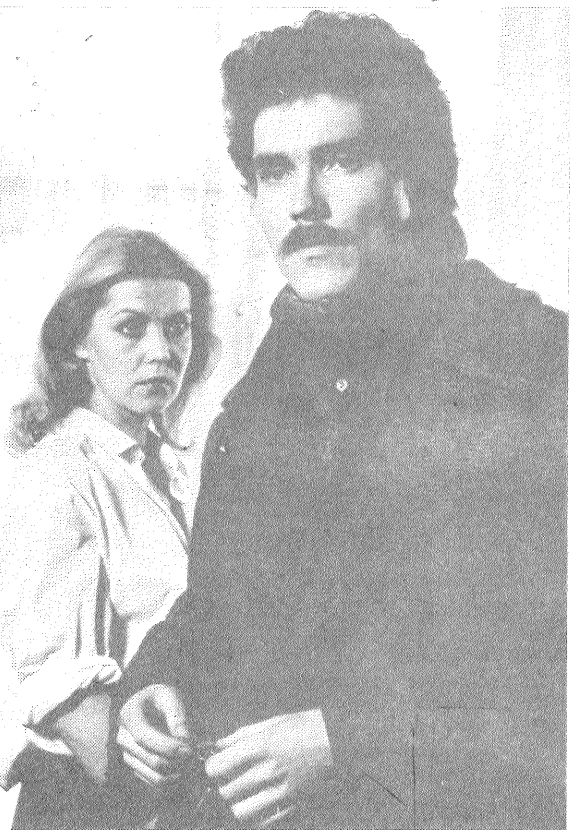
Lietuvas PSR Nopelniem bagātais skolotājs

Mūžīgs —
Dzimtenes pavasaris,
Mūžīga —
dzīvības ziedēšana...



K. GAILUMA fotoattēls

Maija kinoafīša



...Tā diena Mašai Antonovai sākās kā parasti. Viņa atnāca uz savu darbu laboratorijā, kur, mehāniski mēģenes pārmaizgājot, varēja paplāpāt par šo un to, nesodīti atcirst pretī padzīvojušās priekšnieces aizrādījumam, un, laiku sarunās īsinot, pierasti gaidīja darba beigās.

Te pēkšņi negaidīts telefona zvans krasi izmainīja visu viņas dzīvi. Nezināma «labvēle» viņai pavēstīja par vīra neuzticību un pat pateica, kur un kad notiks kārtējā tikšanās...

Par to, kā šādā situācijā rīkojās Maša Antonova, uzzināsim, noskatoties kinostudijas «Lenfilm» jauno mākslas filmu «Piedod!». To uzņēmis režisors E. Jasans. Galvenajās lomās — N. Andreičenko un I. Kostoļevskis.

A. Puškina tragēdiju «Boriss Godunovs» — vienu no dižākajiem krievu literatūras darbiem — ekrānizējis pazīstamais kinorežisors Sergejs Bondarčuks. Sim Puškina sacerējumam kinematogrāfisti pievērsušies pirmo

reizi, lai gan filma ar šādu nosaukumu jau ir — režisore Vera Strojeva 1954. gadā ekrānizējusi M. Musorgska operu.

Tragēdija «Boriss Godunovs» uzrakstīta 1825. gadā. Tās sižetu veido Krievijas vēstures notikumi, kas risinājušies 16. gadsimta beigās un 17. gadsimta sākumā — asās sociāli politiskās cīņas laikā, tā saucamajos juku laikos.

Divsēriju filma «Boriss Godunovs» uzņemta kinostudijās «Mosfilm» un «Barrandov» (CSSR), piedaloties Rietumbeļines kinematogrāfistiem.

Skatītāju uzmanību no maija kinorepertuāra filmām sevišķi gribam pievērst Gleba Panfilova lentei «Tēma». Tā uzņemta pirms septiņiem gadiem, taču tikai tagad iznāk uz ekrāna. Lai gan saka: labāk vēlāk nekā nekad, tomēr vislabāk būtu bijis, ja filma nonāktu pie skatītāja savlaicīgi. Jo ir ļoti svarīgi pateikt par laiku — laiku. «Izvanīt trauksmes zvanu, pamodināt laudis, kaut arī ugunsgrēka nav,» — par to reiz sapņojis «nabaga ģenijs», tautas dzejnieks, kura neredzamā klātesme filmā pastāvīgi jaušama. To neatvairāmi gribējis arī režisors Glebs Panfilovs, mākslinieks ar saasinātu pilsoņa sirdsapziņu.

Filmas galvenais varonis ir rakstnieks. Viņš dzimis Sergeja Jesenina nāves dienā, tādēļ arī izvēlas pseidonimu — Jesenins. Viņš, vēl gluži puīselis, devies karā un atgriezies, lai nekad (toreiz tā šķitīs) neaizmirstu, ka dzīve mums dota tikai reizi un tā jānodzīvo... Kā? Sākumā viņš (tāpat kā daudzi citi) zina — kā. Bet vēlāk viņš nemana, kā nogriezt no ceļa, ne uzreiz aptver nodzīvoto gadu bezmērķību.

Un tikai tagad, tā teikt, mūsu acu priekšā, viņu apšļāc dedziņa kauna salts. Un kā gan lai viņš pamanītu, kā aptvertu, ja neskaitāmie apbalvojumi un goda nosaukumi iezūž pašapmierā, ja viņš sēž, kā pats saka, prezidijos...

No cilvēcības uz farsu, no valdības uz meliem, no paštīksmes uz bailēm no sevis — šādas kritikas Kima Jesenina tēla izvērpj scenāristi Aleksandrs Cervinskis un Glebs Panfilovs, bet pēc tam režisors kopā ar aktieri Mihailu Uljanovu. Filmas autori mums parāda, kā stagnācija iznīcina personību — tās bezauglību, bezgribu un bezprincipiālitāti pārvēršama par esības normu. Tā dāļā balvas par to, ka rakstīdams neuzrakstījis, ka runādams nepateici, ka neesi ne izdarījis, ne atklājis. Galvenais, vispirms iekļūt orbitā, bet pēc tam rīkot pa nosprausto kursu un «neizlekt». Kādreiz Kims Jesenins, atgriezies mājās no kara, uzraksta, atklāj un pierāda. Viņu uztver straume, un nu viņš stūrē tik uz priekšu, neprātodams, par ko un kur tiek izvirzīts, sapemdams uzslavas un godinājumu kā apliecinājumu savam talantam, kā pašaprotamu lietu, jē neplelaudams domu par pašapmānu. Lai sadumpotos, lai izmainītu attieksmi pret dzīvi un arī pašam pret sevi, nepieciešams dvēseles spēks, bet kur to ņemt, ja dvēsele ieslūgusi bezdarbībā, laiskumā...

Pirms septiņiem gadiem Glebs Panfilovs ar savu filmu cēla trauksmi par garīgās nīcības sērgu. Kaut gan toreiz tā neizca uz ekrāna, filma arī tagad skan aktuāli ar tajā izvirzītajām problēmām: sirdsapziņas balss, pienākums pret līdzcilvēkiem,

atbildīgums par savu talantu, godīga dzīve bez kompromisiem, par spīti dažādažādu nomācošu apstākļu gūzmai.

Maijā varēsim noskatīties arī Rīgas kinostudijas jauno psiholoģisko drāmu «Dubultnieks», kas veidota pēc A. Kolberga romāna «Ena» motīviem. Detektīvromānu scenārija autori A. Kolbergs un V. Todorovskis un režisors R. Pīks pārstāstījuši svaigā, netradicionālā valodā, kas saistīs visus skatītājus — gan tos, kuri romānu nav lasījuši, gan arī tos, kam romāns ļoti palicis atmiņā.

Galvenās lomas — divus dubultniekus, kuri viens par otra eksistēšanu uzzina tikai 25 gadu vecumā, atveido brāļi Juris un Andrejs Žagari.

Satīriskā kinokomēdija «Lus-tīga būsana» veltīta nopietnajai, svarīgajai un aktuālajai tēmai par žūpošanas nepieļaujamību un tām bēdīgajām sekām, ko rada pārmērīga alkohola lietošana. Ar filmas varoņiem mēs tiekamies vilciena vagonā, kur viņi iepazīstas. Sos četrus dažāda vecuma un dažādu profesiju cilvēkus satuvina viena kopīga un nepārvarama kaislība — ledzeršana.

Tā kā spēkā stāties pret alkoholismu vērstais dekrēts, viņiem jāpielieto viltīgi paņēmieni, lai sasniegtu kāroto, proti — «konspiratīvi» pledzertos. Tas viņiem arī izdodas, bet pēc tam, protams, nenovēršami seko sods.

Lomās — O. Anofrijevs, L. Udovičenko, R. Tkačuks, S. Mišulins, M. Kokšonovs, J. Morgunovs.

ATTELĀ: kadrs no Rīgas kinostudijas jaunās mākslas filmas «Dubultnieks».

Redaktora v. P. PIZELIS

Kross ir spēku skate

Kross ir pirmā spēku pārbaude — ne vieglatlētiem vien, arī slēpotājiem, futbolistiem, basketbolistiem un citu sporta veidu entuziastiem. Vārdu sakot, tieši pavasara krosā kā uz delnas atklājas fiziskā sagatavotība, visa fiziskā darbīgums, sporta metodika vai trenera ieguldījums veselīga dzīvesveida propagandā. Galu galā — arī tiešo pienākumu izpilde. Diemžēl (jau kuro pavasari pēc kārtas?), skatot BSB «Vārpa» sporta spēļu sacensības krosā, jājautā:

— Kur jūs esat, fizikultūrieši? Kā ar mierīgu sirdi varat atrasties mājās, jūs, sporta metodiki, fizikultūvu priekšsēdētāji, kad notiek rajona sporta spēļu sacensības un ir vasaras sezonas atklāšana! Vai šī vienaldzība jau neklūst par dažu laba kolektīva raksturīgāko iezīmi? Tā šoreiz jājautā rajona sadzīves pakalpojumu kombināta, patērētāju biedrības, starpkolhozu celtniecības organizācijas, padomju saimniecības «Rušona», kolhozu «Nākotne», «Sīlukalns» un citu kolektīvu sporta metodikiem un fizikultūvu priekšsēdētājiem.

Atcerēsimies komjaunatnes un arodbiedrību krosu rudenī. Tad kritiskas piezīmes izteicām Preiļu sakaru mezglā fizikultūras kolektīvam un komjaunatnes pirmorganizācijai. Sparīgā redakcijā pienāca atbilde, kurā sakarnieki apgalvoja, ka fizikultūvu klūs darbīgāks, par komjauniešiem nemaz nerunājot. Organizācija cīnījās darbu, piedalīšies sacensībās. Taču šopavasar sakarnieku krosa trasēs atkal nesastapām. Kur palikuši solījumi?

Sacensībās piedalījās Līvānu stikla fabrikas, eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas, eksperimentālā māju būves kombināta, «Lauktechnikas» rajona apvienības, rajona aģorūpnieciskās apvienības, padomju saimniecību «Aglona» un «Rudzāti», aģorfirmas «Krasnij Oktjabrj», kolhoza «Dzintars», Oškalna, K. Marksa, Kirova un Raiņa kolhozu fizikultīvi. Aktīvi sportotāji bija Aglonas internātskolas audzēkņi.

TEHNISKIE REZULTĀTI
500 m skrējienš sievietēm
A. Pudule (Kirova kolhozs) — 1:23,8; V. Batarāga (Oškalna kolhozs) — 1:27,5; A. Antuzeviča (LEMBK) — 1:27,7.

1000 m skrējienš sievietēm
Z. Skutele (bērnu un jaunatnes sporta skola) — 3:54,9; M. Batarāga (Oškalna kolhozs) — 3:56,8; S. Zilberte (Aglonas internātskola) — 4:02.

1000 m skrējienš vīriešiem
A. Lazdāns (Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināts) — 3:09,7; I. Meluškāns («Krasnij Oktjabrj») — 3:10,9; J. Kalva (Kirova kolhozs) — 3:12.

3000 m skrējienš vīriešiem
R. Mālnieks (Līvānu eksperimentālās māju būves kombināts) — 10:15,1; I. Bečs (bērnu un jaunatnes sporta skola) — 10:47; G. Ormanis (kolhozs «Dzintars») — 10:52,2.

Starp iestāžu un uzņēmumu kolektīviem uzvarēja Līvānu eksperimentālā māju būves kombināta, starp saimniecību komandām — Kirova kolhoza vieglatlēti.

A. VELDRĒ



«EZERZEME»

11. maijā — «Piedod!» (pl.), «Lenfilm», sāk. plkst. 17. 19. 21. 12. un 13. maijā — «Krašanās upuris» (1. un 2. sēr.), Indija, sāk. plkst. 17.30. 20. 14. maijā — «Pārleku karstais maijs», Rumānija, sāk. plkst. 17. 19. 21. 15. maijā — «Boriss Godunovs» (1. un 2. sēr.), PSRS — Čehoslovākija, sāk. plkst. 17. 20. 16. maijā — «Spārnu vēziens», Odesas st., sāk. plkst. 14.

16. 18. 20. 17. maijā — «Tūlīgais inspektors», Francija, sāk. plkst. 16. 18. 20.

«ATPŪTA»

11. maijā — «Laiks mīlēt» (1. un 2. sēr.), Dienvidslāvija, sāk. plkst. 17.30. 20. 12. maijā — «Pulkveža Šaligina gaidas», (pl.), Odesas st., sāk. plkst. 17. 19. 21. 13. un 14. maijā — «Piedod» (pl.), «Lenfilm», sāk. plkst. 17. 19. 21. 15. maijā — «Krašanās upuris» (1. un 2. sēr.), Indija, sāk. plkst. 17.30. 20. 16. maijā — «Pārleku karstais maijs», Rumānija, sāk. plkst. 16. 18. 20. 18. maijā — «Boriss Godunovs» (1. un 2. sēr.), PSRS — Čehoslovākija, sāk. plkst. 17.30. 20.

Nem no laimes vainādziņa
Pa vienam ziedīnam,
Lai pietiktu kairu dienu,
Visu mūžu dzīvojo.

(T. dz.)

INESI LĪVDĀNI un JĀNIRUTKU
sveicam kāzu dienā!

Bijušie klasesbiedri

Padomju tautas Uzvaras svētkos sveicam Lielā Tēvijas kara veterānus, visus saimniecības laudis! Vēlam jums stipru veselību, panākumus darbā. Lai valda miers uz planētas!

Leņina kolhoza valde, partijas birojs, arodbiedrības un komjaunatnes komitejas

Sirsniņi sveicam kara un darba veterānus, visus Preiļu rajona medicīnas darbiniekus Padomju tautas Uzvaras svētkos!

Vēlam jaunus panākumus darbā, stipru veselību, pavasarīgu prieku un laimi personīgajā dzīvē. Lai vienmēr vīrs mums ir miera debesis!

Preiļu rajona centrālās slimnīcas administrācija, partijas organizācija, arodbiedrības komiteja

**REZEKNES
PUTNU FABRIKA**
organizē diennakti vecu gaļas
cāļu pārdošanu iedzīvotājiem
Preiļu kolhozu tirgū

24. maijā no plkst. 6.00 līdz 9.00.

31. maijā no plkst. 6.00 līdz 9.00 (papildus pārdos arī zoslēnus).

7. jūnijā no plkst. 6.00 līdz 9.00.

Līvānu kolhozu tirgū
24. maijā no plkst. 7.00 līdz 8.00.

PARDOD automašīnu «Moskvičs-407». Griezties Leņina kolhoza Ivdrīšos. J. Zīmelis.

PARDOD māju Līvānos,
Gvardeš ielā 9. Zvanīt vakarā
— 44783.

PARDOD darba zirgu. Aglonas stacijā. K. Upenieks.

PARDOD māju ar palīgsaimniecību. Apskatīt kolhoza «Nākotne» Tiltavā. Anna Jemeljanova.

LIVĀNU EMBK
SPECIALIZETAJAI
PARVIETOJAMAJAI
MEHANIZETAJAI
KOLONNAI

steidzīgi vajadzīgi

juriskonsults,

namdari,

4. — 5. kategorijas apmetēji
(komandējumam uz Slavutiču).

Vidējā izpelņa, kāda pēdējos trijos mēnešos pienākusi iepriekšējā darba vietā, tiek saglabāta 75 procentu apmērā. Ir arī 25 procentu piemaksa komandējumā nopelnītajam. Pieņemties kadru daļā. Telefons — 43938.

Sapņem, labā zemes māte,
Vienu sirmu māmuliņu.
Sasēd viņu silti, silti
Savām smilšu vēlenām.
(T. dz.)

Izsakām dziļu līdzjūtību Antonam Rancānam sakarā ar MĀTES nāvi.
Aģorfirmas «Krasnij Oktjabrj» valde, partijas komiteja un arodkomiteja

...paliks tava celma vieta,
Tavs akmens, mantojums
un mūžs.
(T. Treicis)

Izsakām dziļu līdzjūtību Pēterim Džardānam sakarā ar TĒVA nāvi.

Mednieku un makšķernieku biedrības Vārkavas pirmorganizācija

Nav tēva, nav... Nē, visu mūžu dzīvos

Tēvs manā atmiņā un darbos
Un savus vārdus labos
vārdus gudros

Vēl bieži grūtos brīžos talkā dos.
(M. Kempe)

Dziļi skumstam līdzī Janīnai Zīmelei, TĒVU smiltajā izvadot.
Preiļu poliklīnikas kolektīvs

Kā dziļu kamols mūžs
ir sarītināts,
Kur dzīpari visdažādākie mirdz,
Ja spētu tos kāds atkal atšķetināt,
Tad vidū būtu māmuliņas sirds.
(L. Vācērnīks)

Izsakām līdzjūtību Jānim Saulītem un viņa ģimenes locekļiem sakarā ar MĀTES nāvi.

Kolhoza «Vārkava» darbnīcu un mehanizatoru kolektīvs

Vien paliks mīlestība tava
Kā sāpju un kā laimes mērs.
(O. Rikmanis)

Izsakām dziļu līdzjūtību Annai Pastarei sakarā ar MĀTES nāvi.

Profilaktiskās nodaļas kolektīvs

Dalāmies bēdās ar Annu Sondori, TĒVU smiltajā izvadot.
Finansu nodaļas kolektīvs

Sapņem, labā zemes māte,
Vienu sirmu māmuliņu.
Apsēd viņu silti, silti
Savām smilšu villainēm.
(T. dz.)

Izsakām dziļu līdzjūtību Saulītes ģimenei, MĀTI zaudējot.
Kolhoza «Vārkava» valde

Par mīlu sirdi, čaklām rokām
Tev vieglas smiltis, māmuliņi.
(T. dz.)

Skumju brīdī esam kopā ar Ināru Pastari, MĀTI smiltajā izvadot.

Līvānu slimnīcas kolektīvs

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļi, Komjaunatnes ielā 1.
TĀLRUNĒ: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, sekretariāts — 21769, aģorūpnieciskā kompleksa, kultūras un sporta nodaļas — 21759, partijas dzīves, skolu un vēstules nodaļas — 21996, vietējo padomju darba, rūpniecības un celtniecības nodaļas — 22203, fotokorespondents — 21985, grāmatvedība, uzzinaš par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13 858 eks. (latv. val. 9 912 eks., krievu val. 3 946 eks.).

1. nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums.
Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecībā, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpils, Valkas ielā 1.
Indekss 68169.
Paš. 689.

Laikraksts «Leņina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Лате. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

